

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

**Raemond, Florimond de
Coloniae Agrippinae, 1655**

V. Explicatur finaliter sententia Remonstrantium quoad praedestinationem
in quatuor punctis consistens, nempe causis, objecto, conditionibus,
discrimine electionis ad gratiam & gloriam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

*electi à Deo, id est, vocati sunt ad obedientiam Euangeli, & sic ad beneficia Euangeli promissa consequendum est ratione ac via, quæ Euangeli continetur ac praescribitur: sive denique vocatio- nis factæ refragentur; quo sensu diligi adhuc Iudei increduli dicunt secundum Electionem Rom. 11. & passim populus Israeliticus non obstante eo, quod rebellione & contumacia sua Deum subinde fatigaret, electus tamen Dei populus passim in V. T. vocatur. Vel, quia totus aliquis populus, qui ante expersuerat gratiæ & vocationis Euangelicæ, quasi ex communi & vulgari illo statu (citra villam ad alios populos præteritos relationem) euocatur & eximitur ad participandum excellentem & priori longè digniorem statum: quo sensu Gentiles Apostolus Petrus 1. Epist. 2. 9. *yētō exklēvō* appellat, quia cum ante expersuerat populus non electus, populus facti erant, ut versu sequenti, exponitur.*

Secundo, Electionis vox significare aliquando solet speciale aliquam dignitatem & separacionem personarum, vel ad speciale aliquod munus & officium gerendum, quo sensu Luc. 5. 13. ele- gisse duodecim Apostolos dicitur Christus, vel ad prærogatiuum aliquam & dignitatem sive eminentiam supra alium, circa omnem tamen exclusio nem à salute æternâ alterius ita non electi; quo sensu tribuitur Deo cum de Jacob & Esau agitur Rom. 9. vers. 11. *Propositum secundum electionem*, quia felicet dixerat, vel, ut textus habet, vocauerat, id est pro suo arbitrio pronunciauerat. *Maior servies minoris*, & alibi, *Jacob dilexi, Esau odio habui*.

Tertio, Electionis vox significare solet destinationem peremptoriæ ad æternam vitam & beatam immortalitatem, & hoc sensu ferè semper à Theologis in hac materia accipi solet, cum dicunt: *Electi simpliciter*.

Iuxta hanc triplicem vocis electionis significationem, triplex etiam statuatur necesse est vocis Reprobationis significatio. 1. à grata vocatione quæ per Euangeliū fit. 2. à gratia specialis alicuius prærogatiū & dignitatis supra alios, ut, à gloria sive felicitate æterna.

Et in hisce quidem, quoad summam rei conueniunt vnde imiter ferè Theologi Calviniani.

IV. Discriminantur vero inter se duobus modis, 1. obiecti ipsius formalis circa quod tam Electionum Reprobatio versari creditur, consideratione, 2. ratione ordinis, quem Deus in actibus eligendi sum reprobandi, quibus circa obiectum versatur, obseruat & usurpat.

De obiecto tot ferè sunt inter eos, qui Contra Remonstrantes dicuntur sententiae, quot capita, & que tam dices, tam longe a leuius diffici, ut auctores ipsi inter se contendant, Ex una se qui Deum insipient agere, ex altera Deum iniuste, inique, & Tyranni in morem agere. Alia tantæ sit subtilitas, ut propria sua vanitate euaneat. Alij enim obiectum Electionis & Reprobationis statuant homines communiter & indefiniti consideratos, alij ut condendos, alij ut conditos, alij ut lapsos, alij ut condendos, conditos, lapsos simul, alij ut saluabiles, damnabiles, creabiles, labiles, reparabiles; tam multiplici profecto discrimine, ut in perplexissimis labyrintis hære se experientur, quisquis in istas variantes Theologorum Contra-Remonstrantiam eorum qui in hoc Consensu comparent, opiniones atque placita incidit.

Remonstrantium vero sententiam, quod artinet, uniformiter & simpliciter statuant, juxta Euangeliū ipsius formulam, obiectum diuinæ & quidem peremptoriæ Electionis ad æternam gloriam primum & ad æquatum esse, Omnes & solos auxilio diuinæ gratiæ credentes in Iesum Christum & in fide illa vera perseverantes vel morientes, Catholici addunt, & Mandata Dei ac Ecclesiæ obseruantur.

Contra vero Reprobationis peremptoriæ ad æternum & lamentabile exitum obiectum primum & ad æquatum esse, omnes & solos infideles, id est, vel ab incredulitate sua desistere nolentes, vel in fide vera non perseverantes. (Catholici iterum addunt, aut si fidem retinent, & secundum illius dictamen non vivant.)

V. Ut hæc sententia Remonstrantium plenissime intelligatur, nonnulla proprius elucidant Remonstrantes.

Ac primum quidem cum de Prædestinatione, quæ utramque partem, id est, Electionem & Reprobationem, complectitur, agunt Remonstrantes, dupliciter ferè eam accipere soleant. Primum ut significet Decretum illud diuinum generale, quo constituit pro liberrimo suo arbitratu credentes salvare, incredulos reprobare, id est, ex multis possibilibus viam certam quandam rationem in mente sua designare & statuere, secundum quam salvare velit & damnare. Secundo ut significet decretum diuinum speciale, quo constituit iuxta præcedens illud decretum hos salvare, illos perdere, id est, hos consideratos ut

fideles aeternæ vitæ destinate, illos consideratos
ut infideles, sive qui credere nolunt, aeternæ mor-
tiæ exitio addicere. Prior actus simpliciter
& in genere Prædestination ad vitam & ad mor-
tem posterior prædestination huius vel illius ad vi-
tam aut ad mortem rectissime dicitur.

Primum illud Decretum Dei liberum est,
nihilamque aliam causam habet, quam puram Dei
voluntatem & arbitrium, neque illius etiam rei
prævisionem, tanquam occasionem aut causam
sui habere dici potest. Itaque fidei digitas, aut
meritum, aue prærogativa quædam intrinseca hic
in considerationem nequit venire, cum videlicet
Deus eam feligere ex aliatarum rerum omnium
ordine voluerit, sive cur circa eam non salvare, &
per eam solam homines salvare decueverit: so-
lum diuinæ voluntatis placitum hic locum ha-
bet.

Secundum Decretum, quia priori innixum est,
in diuina quidem voluntate fundatur, sed fidei ra-
men ipsius aut infidelitatis intuitum & respectum
præsupponit, unde ex ea parte fides quidem &
perseverantia in fide, & huius conditio pœnititia ab
homine, ac proinde tanquam causa sine qua non
in hoc decreto consideranda venit. Conditio e-
am præscripta & pœnititia necessario cause aliquo-
ius rationem induit: sed nullo tamen modo tan-
quam causa quæ aut impellat aut efficiat virtute,
merito, vel intrinseca dignitate ac perfectione
sua, ut Deus hunc credentem salvare velit. Exal-
terata vero parte infidelitas & contumacia conside-
randa venit, non tantum veluti causa sine qua
non, iuxta prioris decreti formulam; sed etiam
tanquam meritoria causa propter quam Deus ve-
lit hominem hunc reprobare & condemnare, id
est quia intrinseca faditas, turpitudo & malitia,
quæ in infidelitate est, illud meretur. Alia enim est
ratio in Electione, quam in reprobatione: quia
Electio ex gratia est, reprobatio ex ira & severitate:
ibi meritum locum habere nullo modo potest.
hic & potest & debet; id quod in negotio iustificationis
& oppositæ condemnationis manifestè
liquet.

Deinde cum fideles & in fide perseverantes aut
mortientes obiectum esse dicimus Electionis, &
infideles obiectum Reprobationis, eos tantum in-
telligi posse ac debere statuimus, quibus gratia di-
uina atri tripla iam facta est, ut credere possint, &
iam credores in fide perseverare ad finem usque;
aut quibus Deus paratus fuit gratiam illam, qua-

ad fidem concipiendam & conservandam necessa-
ria est, facere: ne videlicet quis nobis infantium-
surdorum, amentium, rabiōsum, Indorum, a-
liorumque exempla hit alleget. Lex enim non
lata, aut non intellecta, cum intelligi non possit,
non obligat: quemodo enim credereont ei de quonun-
quam audierant Rom. 10. 14. 10. 15. 22. Sinon ve-
niſſem & locutus essem, peccatum non haberent, nunc
autem non habent quod præterant peccato suo.

Tertio, quia fideles alii sunt, qui & vera quidem
in Iesum Christum credunt, sed à fide illa vera vel
secundis rebus delinxi, vel aduersis fracti, vel spe-
moriuntur: Alii qui in fide illa ad finem usque vi-
tae persequantur, aut saltē si ab ea deficiant, singu-
lari, quodam gratiæ diuinae beneficio regocati, in-
fidei revertantur, & ad frugem redirent, & tandem
solos intelligi volumnus. Sic et aduersi, quia
infideles quicam suor, qui aliquamdiu quidem in-
fideles manent, tandem tamen resipiscunt; qui-
dam vero, qui etiā diu multumque vocentur, re-
sipiscere tamen & credere aut nolunt, aut non ad-
modum curant, nec operi & pretium ducunt: qui-
se patiuntur: sed mutata rursus mente ad inge-
nium redeunt, & antiquum obtinent: non primi-
generis infideles, sed posterioris intelligi vola-
tiois mentionem fecerimus. Fatemur easim-
non illubentes, eos, quia tempus vera fide cre-
dunt, pro isto tempore in gratia esse, & proinde
non minori iure electos dicipolos, quam insti-
catos, ablatos, beatos, & vita aeternæ participes:
quia videlicet in statu illo sunt, in quo si perseve-
rarent, re via aeternam gloriam & felicitatem
consecuturi essent. Ob quam causam Apost. 2.
Tim. 1. 10. Sese omnia sustinere afferit propter electos:
(id est, fideles) ut & ipsi salutem consequantur, id
est, ne per ipsum viro modo stet, quo minus illi
officij sui accuratam rationem habete pergant, &
sic à salute aeternæ, evansiam per fidem aliquate-
nos participes facti erant, excidant. Quod ipsum
etiam ex eo satis clare confirmatur, quod ij qui
vocationi diuinæ patuerunt, electi dicuntur, cum
ramen a fide sua deficerem possint, & ut ne deficiant
serijs monitionibus &hortationibus à Deo exti-
mulentur, imò non raro deficiant: Vnde etiam ab
Apostolo Petro electionem suam firmam reddere sub-
les

les monentur. Similiter ex altera parte eos, qui infideles aliquamdiu manent, & nullis monitionibus atque abhortationibus ad frugem adduci possunt, quamdiu tales manent, non minus reprobatores, quam inimicos, hostes Dei, ire filios, miseros, perditos, à vita alienos, in morte positos dici posse; quia in statu illo sunt, in quo si perseverent, aeternum a facie Dei rejiciendi & condemnandi sunt; etiam si fiat, ut postea deinde per fidem, vitam in melius commutent, & in ea fide ad finem usque vitæ constanter permaneant.

Quarto, quia electio illa, quæ ad gloriam dicuntur, non omnino nec prouersus excludit omnem affectum ac voluntatem communicandi gloriam ac vitam, sed eum necessarium presupponit, tenendum diligenter etiam est, qua ratione electio hæc ad gloriam intelligenda, & ab electione ea, quam nos definiimus, distinguenda sit. Dupliciter considerari potest gloria: vel sub ratione finis, vel sub ratione præmij. Sub ratione finis consideratur, cum ex affectu & amore gloriae ac salutis aeternæ, quam Deus creaturis suis communicatam cuperet, efficaciter quasi mouetur ad conferendum & suggestandam ea media, quæ obtinendo isti fratres necessaria sunt. Is enim efficaciter censetur velle finem, aut aliquid sub ratione finis, qui amore finis mouetur ad ea media querenda, aut subministranda, quæ isti finis obtinendo per se conduceat utilia sunt; siue finis ipse obtineatur, siue non obtineatur: sicut e. g. medicus censetur velle atque amare ægrotantium sanitatem sub ratione finis, quia amore sanitatis, siue eo ipso quod ægross omnes curatos velit, omnia media adhibet atque usurpat, quæ sanitati procurandæ conduce se possunt: Similiter Patres familias liberorum aurorum obsequium, & Ministri Iesu Christi, gratis sibi concediti sanctimoniam & innocentiam amare dicendi sunt, etiamsi fieri possit, ut id quod volunt & cupiunt, non obtineant, nec consequantur. Sub ratione præmij eligit aliquos ad gloriam Deus, cum illis aetate & re ipsa conferre vult gloriam, tanquam fidei & obedientiae ab ipsis praestitæ mercedem ac præmium. Primam Electionem ad gloriam hoc loco intelligi nolumus, quia ex illa oritur decretum communicandi ea media, per que ad gloriam perueniri potest. Quia quia respici & rejici possunt, hinc est, quod postea huiusmodi electione ad gloriam, non ponatur necessarium gloriae & salutis aeternæ

collatio. Quæ causa etiam est, quod illa communiter & sine discrimine illo se extendat ad omnes eos, qui diuinæ vocatiois gratiosæ participes sunt. Neque enim fieri potest, quin eos, quos Deus ex affectu benevolo ad gratiæ Evangelicæ communionem vocat, etiam ad gloriam, quantum in se est, peruenire velit. Qui enim id vult quod ad gloriam ipsam per se dirigitur, etiam velle dicendus est gloriam ipsam: sicut, quia alicui cibum ad conservandum eum in vita suppeditat, efficaciter etiam vitam velle, quantum in se est, dicendus omnino est. Sed quia læpe sit, ut is, cui Deus gratiæ facit, eam rejiciat, & is per consequens etiam vitam & gloriam nolle dicitur in sarcis; imo, quod amplius est, meri velle, &c. hinc est, quod electionem eam ad gloriam hic intelligi velimus, quæ peremptoria est, & aeternæ salutis communicationem ætalem & realem sibi coniunctam habet.

Distinctiōnem hanc necessariam esse Scripturæ loca passim arguunt. Ad primam pertinet hæc sequentia, Ioan. 3. 16. *Sis Deus dilexit mundum, ut filium suum unigenitum dederit, ut quisquis credit in eum non pereat, &c. vers. Non enim misit Deus filium suum in mundum, ut damnet mundum, sed ut mundus seruetur per eum. Ioan. 5. 34. Hec dico vobis ut vos seruemini. vers. 40. Sed vos non vultis venire ad me ut vitam habeatis. 1. Corint. 5. 19. Deus erat in Christo mundum sibi reconcilians, non imputando eis lapsus ipsorum, posuitque in nobis sermonem illum reconciliationis. Itaque nomine Christi legatione fungimur, veluti Deoprecante per nos, oramus Christi nomine: reconciliandi Deo. 1. Timor. 1. 4. Deus vult omnes homines servari & ad agnitonem veritatis peruenire. 2. Pet. 3. 9. Deus patiens est erga nos, nolens ullos perire, sed omnes ad resipientiam tendere. Et similia multa alia. Ad secundam omnia ea perrinent, in quibus gloriae, corona justitiae, mercedis preparatae ab aeterno menito passim sit.*

Huius itaque Electionis peremptoria fructus non potest esse, vel ratio Seruatoris, vel fides in Seruatorem: Vtrumque enim hoc electioni isti presupponitur. Nec reprobationis huius fructus aut consequens est, nec esse potest negatio Seruatores & infidelitas: utraque enim hæc Reprobationem precedit.

VI. Etsi vero fides Electionis primæ illius, quæ Deus constituit fideles seruare, fructus aliquatenus dicipollis, quia ex decreto illo sicut necessari-